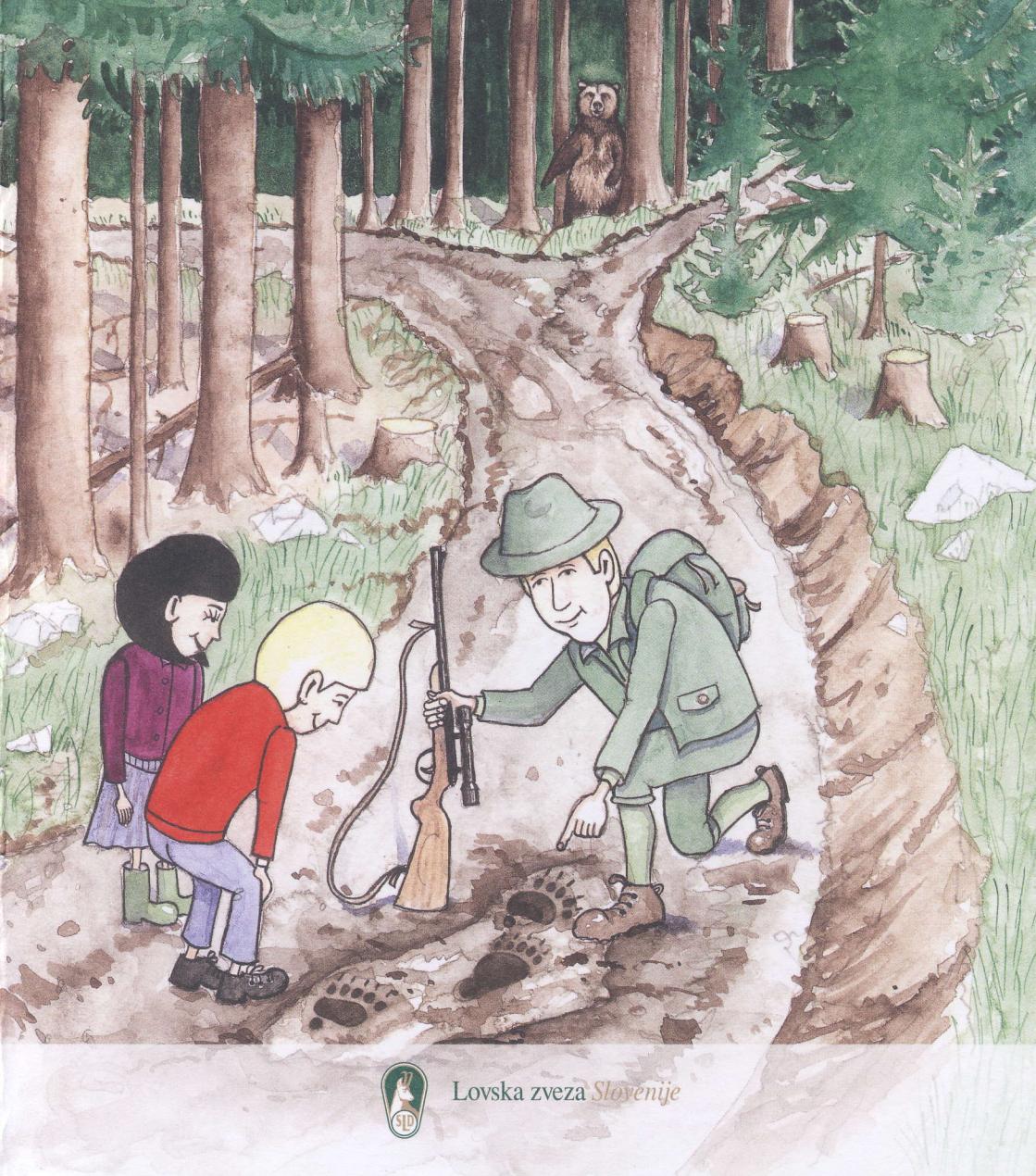
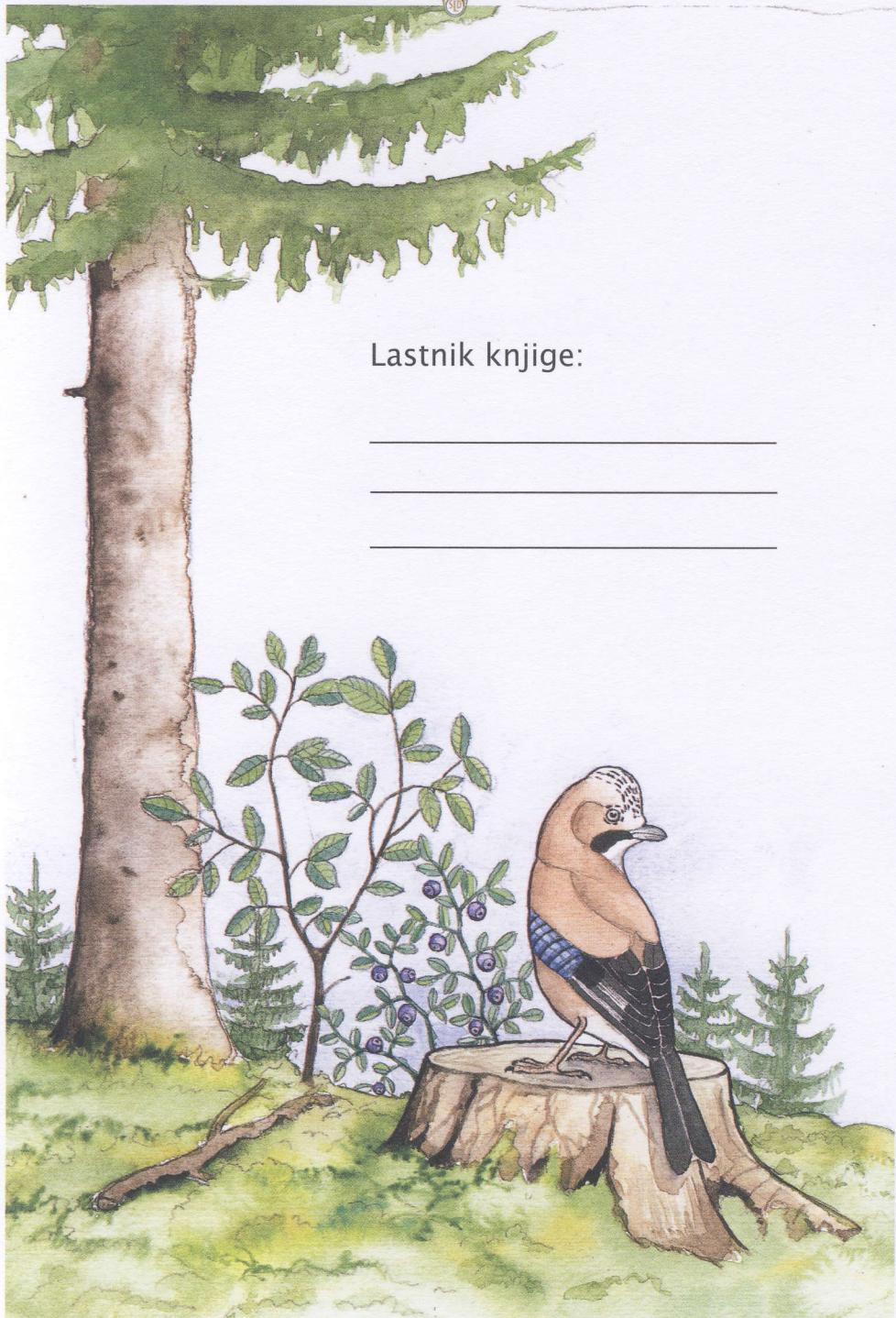

Maja in Marko

Z LOVCEM NA LOVU

Lovska zveza *Slovenije*

Lastnik knjige:

Pozdravljeni, otroci! Se vam lahko predstavim? Lovec Janko sem. Nekateri gotovo že veste, kako se lovci, gozdarji in kmetje trudimo, da bi živalim ohranili njihov življenjski prostor – gozd. Ali veste, da na goličave zasajamo žive meje, kjer bo divjad našla mir in zavetje? Poseke v gozdovih ponovno pogozdujemo ali pa na njih urejamo pasašča za divjad. Srnje mladičke in poljsko divjad rešujemo pred ostrimi noži hitrih kosilnic in pred drugimi velikimi kmetijskimi stroji.

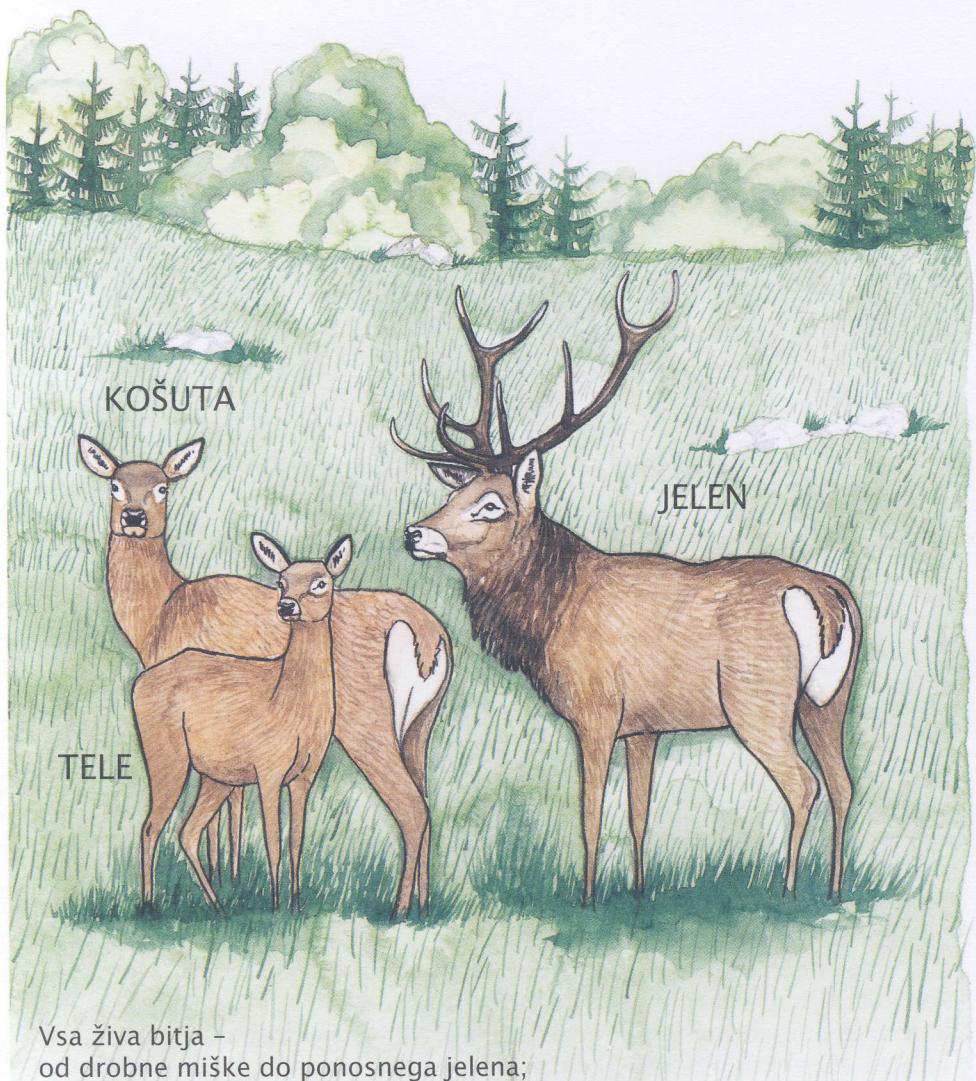
In tudi to gotovo že veste: Lovci skrbimo, da v hudih zimah krmilnice za ptice niso prazne, da so polna krmišča za rastlinojedo divjad in mrhovišča za zverjad. Lovci imamo tudi pravico do lova. Zato smo še bolj odgovorni za divje živali in njihov življenjski prostor.

K lovu spadata tudi gojitev divjadi in skrb, da se živali ne razmnožijo preveč. Če se to zgodi, divjad povzroča škodo – v gozdu, na travnikih in pašnikih, na njivah in v vrtovih.

Če je divjadi preveč, lahko ena bolna žival okuži veliko zdravih, zato lovci bolne in šibke odstranjujemo iz lovišč.

KAKO SE DIVJAD NA SLIKI IMENUJE?

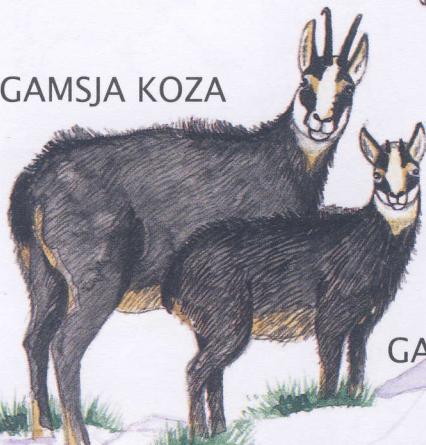

Vsa živa bitja –
od drobne miške do ponosnega jelena;
od najmanjšega ptička kraljička do planinskega orla;
od drobcenega mahu do mogočne smreke –
prav vsa imajo pravico do svojega zdravega življenjskega prostora v naravi.

V tem prostoru živimo tudi ljudje. Zase ga jemljemo vse več in več. Vendar ga mora ostati dovolj tudi za žival.

GAMSJA KOZA

GAMS

GAMSJI MLADIČ

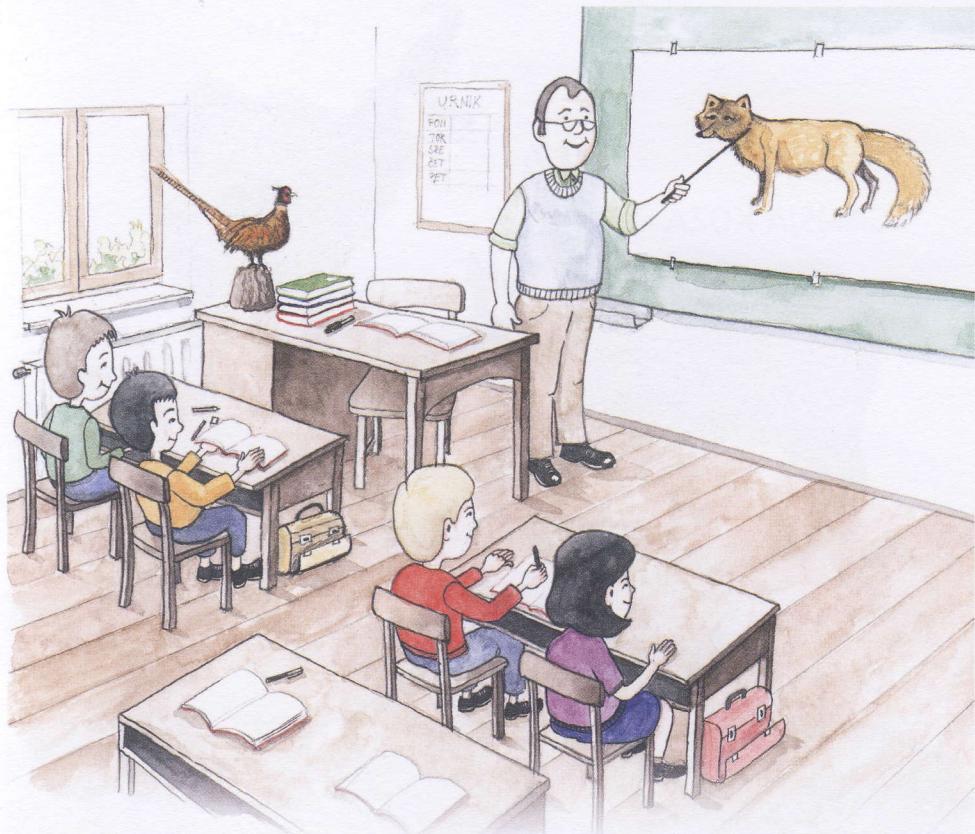
SRNJAK

SRNA

MLADIČ

Otroci, zdaj pa moram po Majo in Marka! Gotovo me že čakata. Če bo lepo vreme, bomo šli na lov! Mogoče bomo prespalili kar v lovski koči. Greste z nami tudi vi?

V šoli se danes otroci učijo o lisici.

Lisica je zver, ki velik del svojega življenja preživi v luknjah v zemlji, ki jim pravimo lisičine. Saj poznate tisto pesmico:

Lisička je prav zvita zver,
pod skalco ima svoj kvartir ...

Lisica se najraje hrani z mišmi, ptiči, zajci in črvi, sadjem in jagodičjem. Pospravi tudi obolelo večjo divjad in tako skrbi, da bolne živali ne okužijo zdravih. Zato ji pravimo tudi 'gozdni sanitarec'. Saj veste, kdo so 'sanitarci'? To so tisti, ki skrbijo – za kaj že?

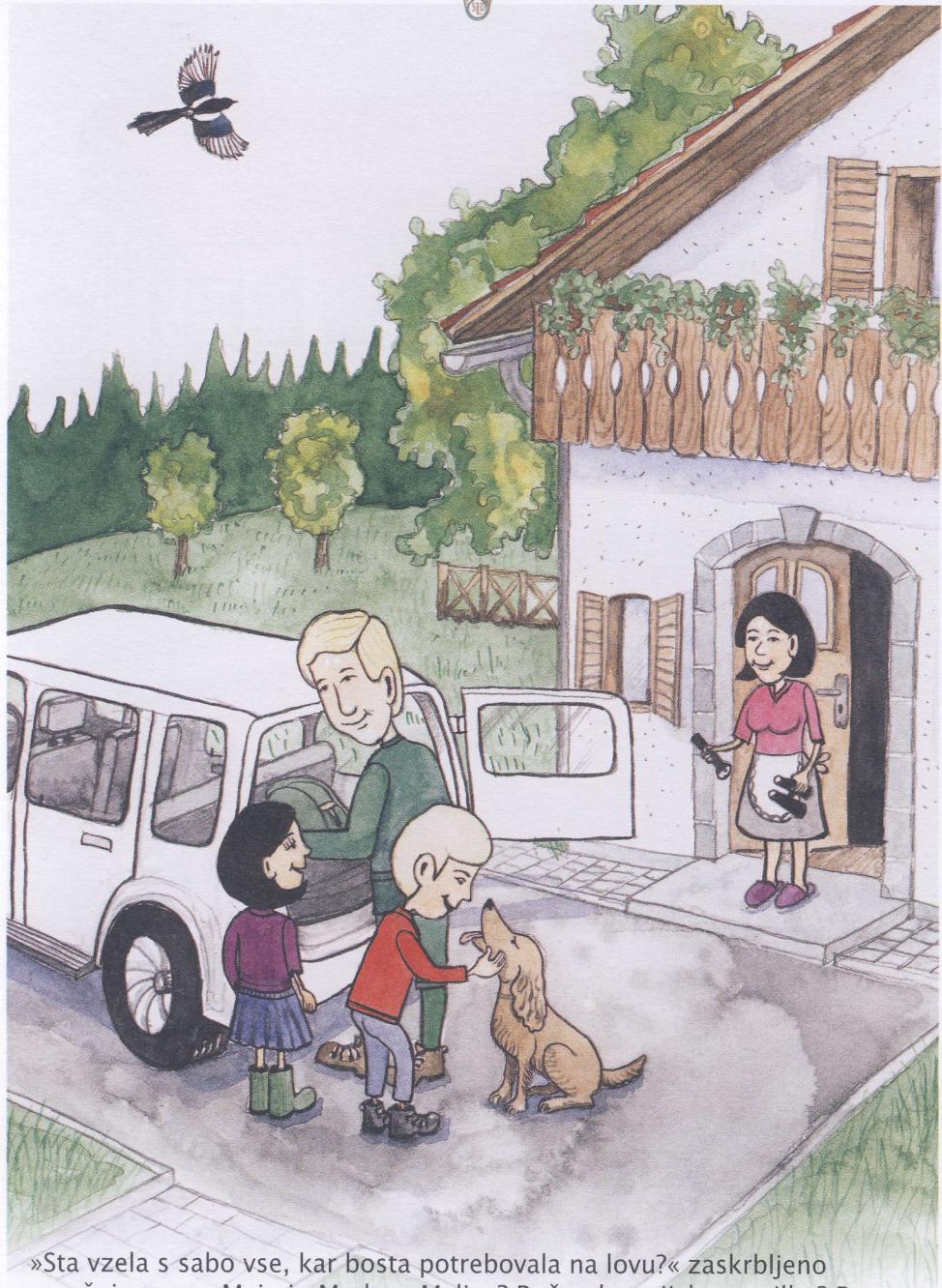
Učitelj razlaga »Pomembno je, da čim več vemo o živalih, ki živijo blizu nas, in da spoznavamo njihov življenjski prostor. Lovci pa morajo rastline in živali še posebno dobro poznati. Preden so postali lovci, so morali opraviti strogi lovski izpit.«

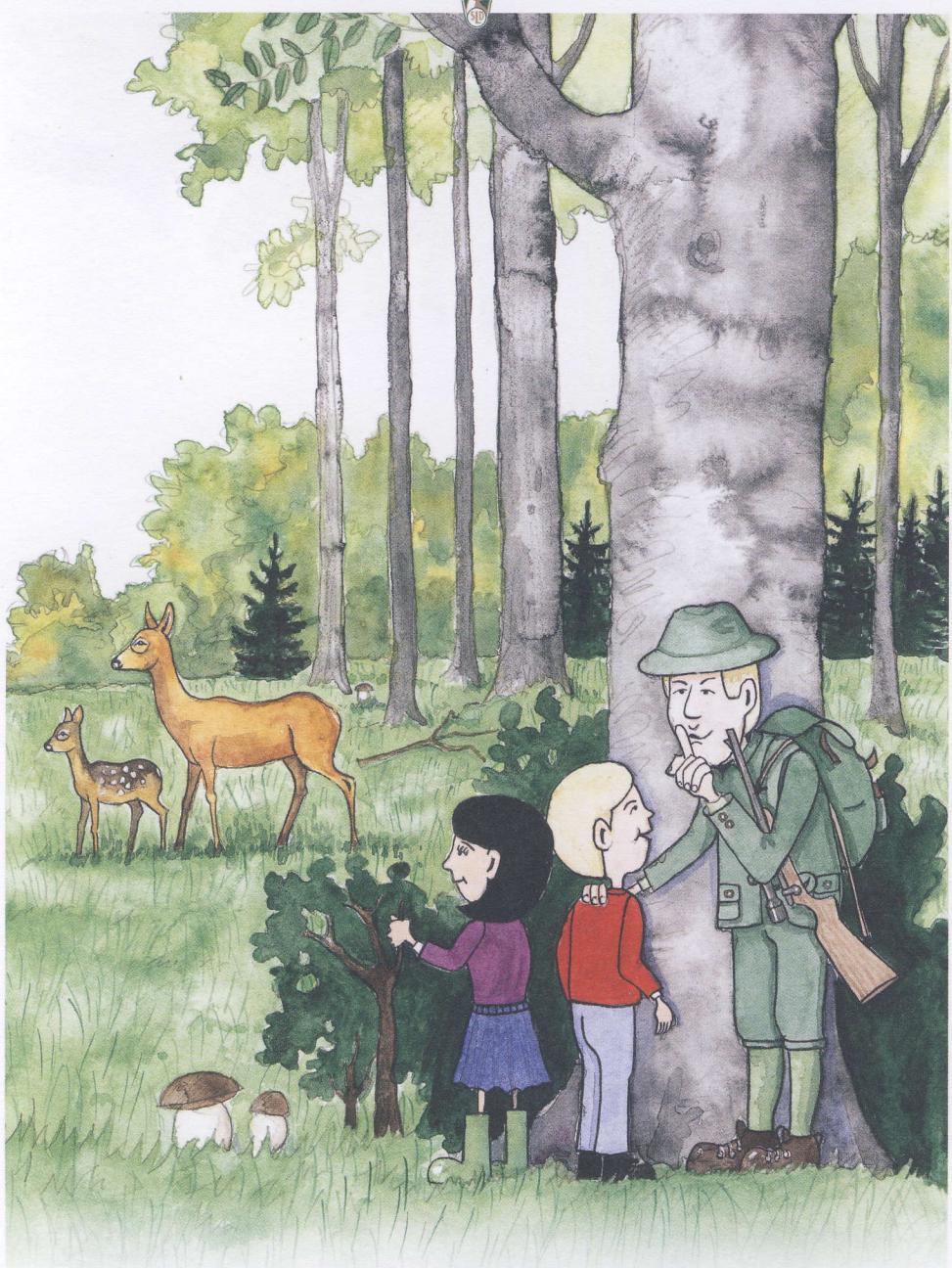
Šolski zvonec zazvoni. Maji in Marku se danes še posebno mudijo domov.
»Ne tako hitro!« kliče učitelj za njima.

»Mudi se nama! Popoldne in jutri zgodaj zjutraj greva na lov!«
mu zakličeta nazaj veselo.

»O, to bo pa gotovo lepo doživetje!« jima zaželi učitelj.

»Sta vzela s sabo vse, kar bosta potrebovala na lov?« zaskrbljeno vprašuje mama Majo in Marka. »Malico? Ročno baterijsko svetilko? Pulnerja? Dežna plašča, če bo deževalo? Marko, si vzel svoj daljnogled?« Capi, Jankov lovski pes, pozdravi otroka z veselim mahanjem z repom.

Maja in Marko tiho stopata za lovcem Jankom skozi gozd. Tako tiho stopajo, da jih srna in njen mladič, ki stojita na gozdnici jasi, ne opazita. »Ne smemo ju prestrašiti!« zašepeva Janko. »Bodimo čisto pri miru in počakajmo, da bosta šla svojo pot ...«

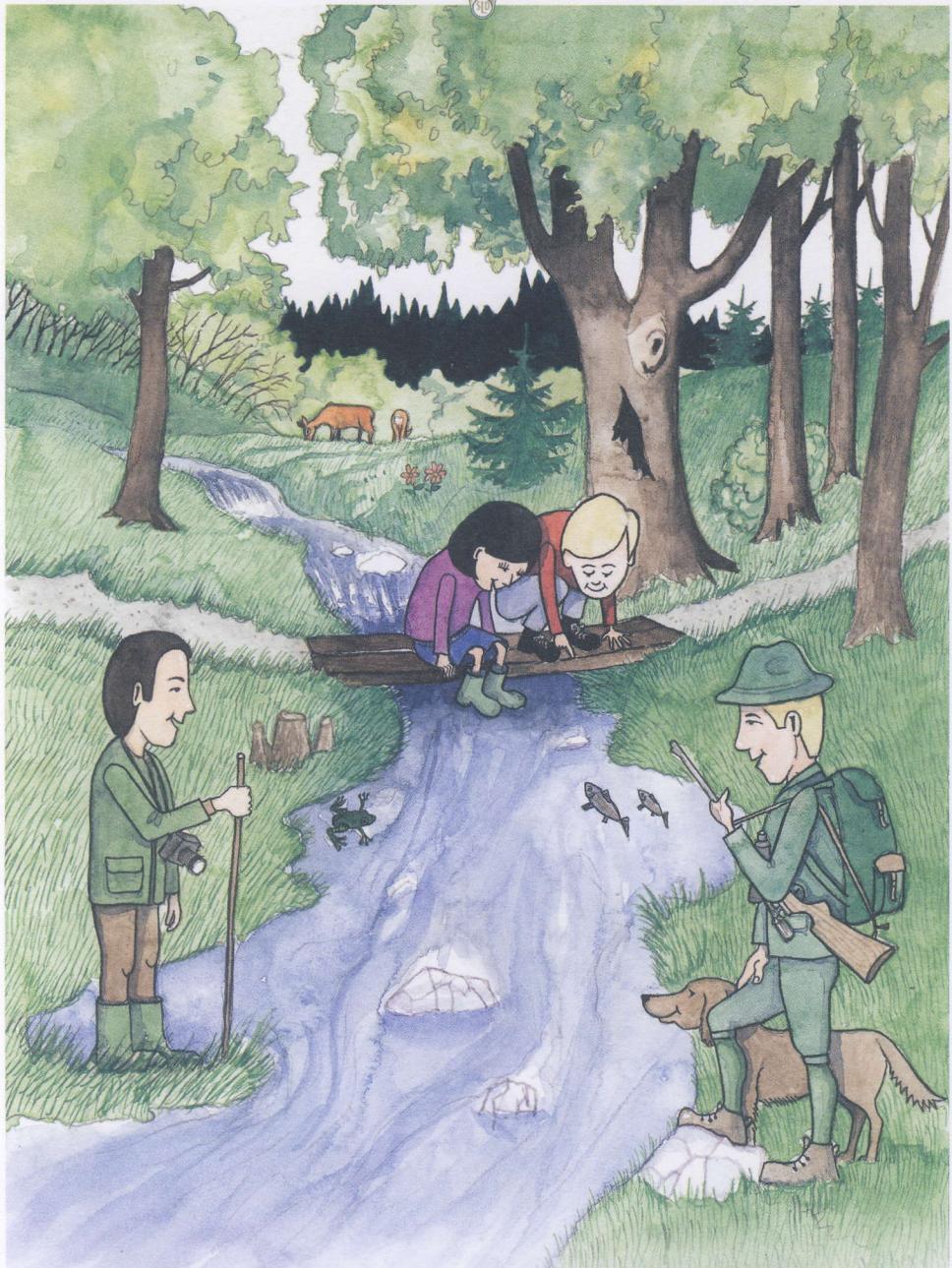

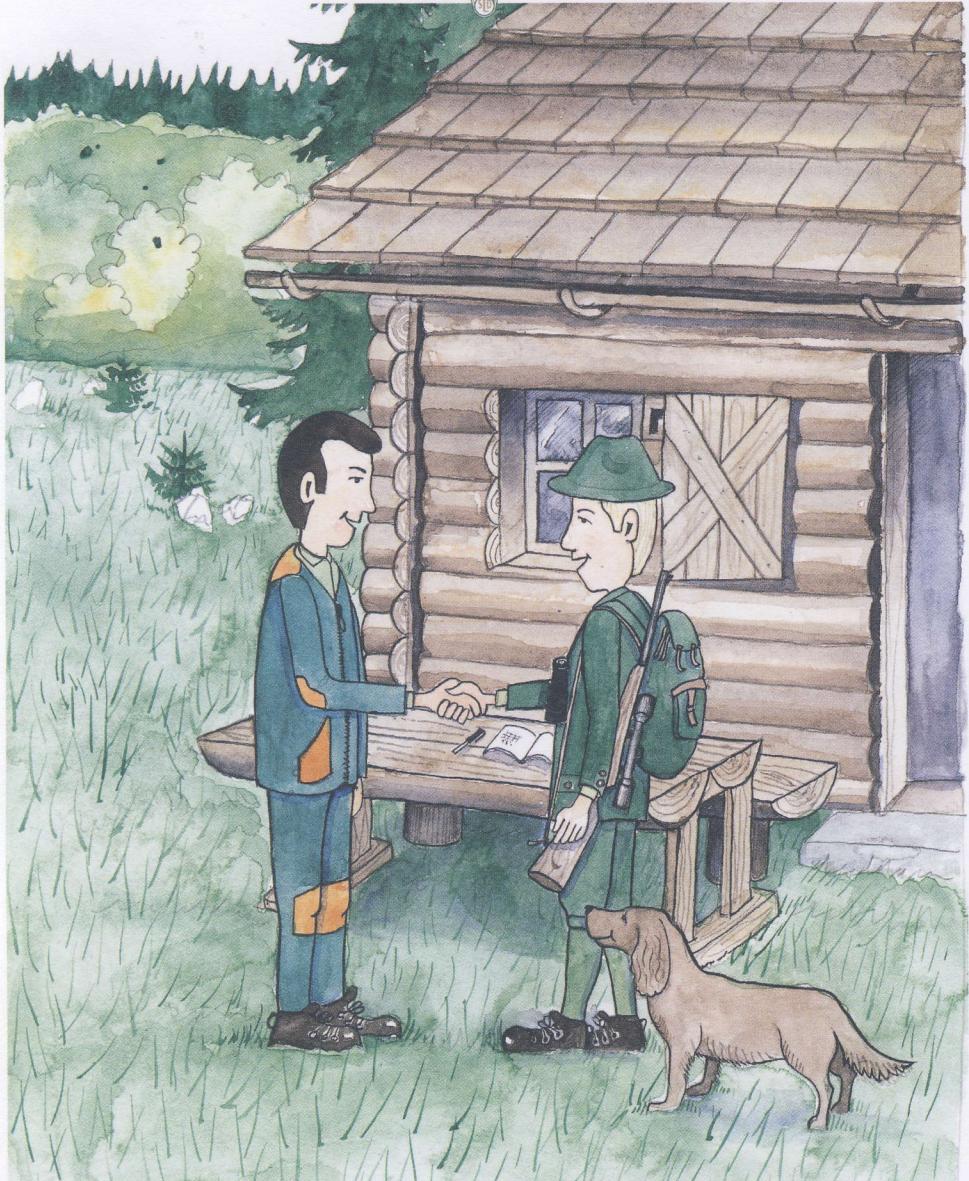
»Joj, katera velikanska žival pa je šla pred nami?« vpraša Maja prestrašeno in kaže na velike sledove v blatu na gozdn poti.

»Oho, glej, glej! To je bil pa medved!« razloži lovec Janko. »Medvedje so res veliki in močni, a zelo plašni. Zato se nam jih ni treba bati. No, včasih medved res pokonča kakšno bolno žival, ko je zelo lačen. Ali mama medvedka, ko potrebuje hrano za svoje mladiče. Saj tudi kos za svoje goliče išče črviče.

Vsaka žival ima svoje mesto v naravi in vsaka v njej opravlja pomembno nalogu. Medved je zelo koristen tudi zato, ker pospravi vse poginule živali. Tako pripomore, da je v gozdu čim manj bolezni.«

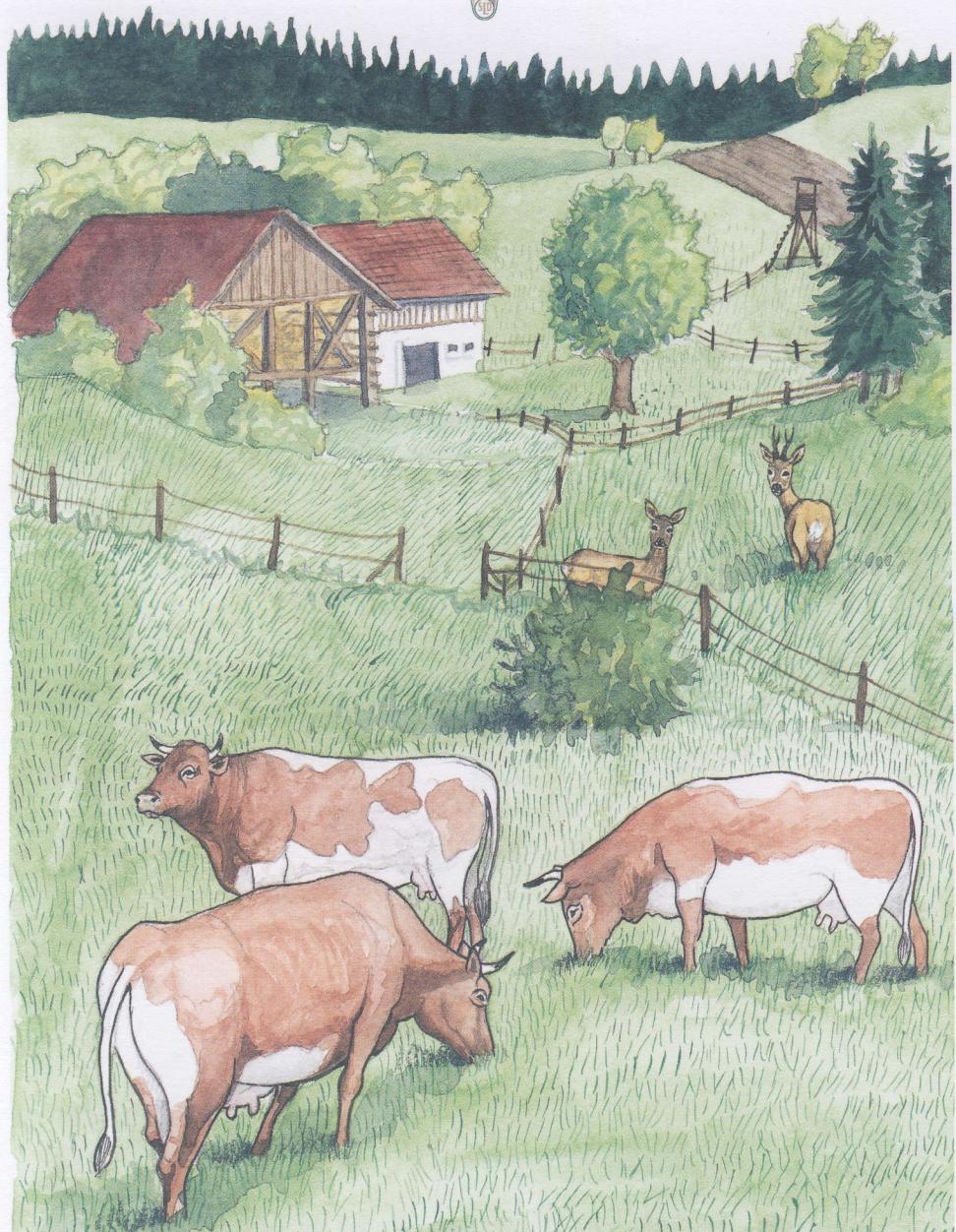

Ob gozdnem potočku srečajo Tomija. Tomi je velik ljubitelj narave in zaščitnik vseh živali v njej. Prav tako dobro kot lovec Janko pozna vse skrite lovskе steze, skrivališča živali in njihove navade. Janko in Tomi sta prijatelja. Oba skrbita za živali in njihov življenjski prostor.

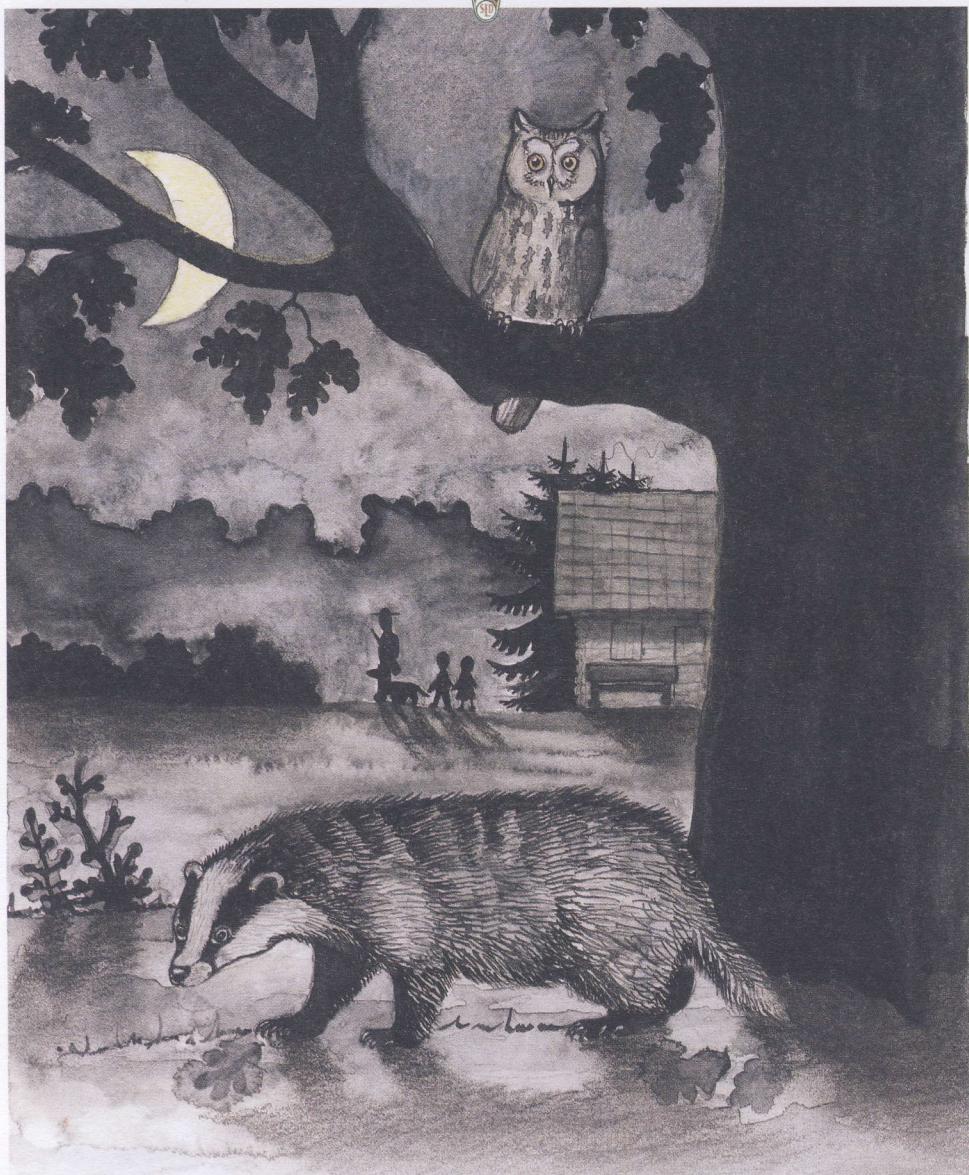

Pri lovski koči Janka že čaka gozdár. Z lovcem se pogovarjata, koliko srnjadi in jelenjadi bodo morali lovci upleniti, da na mladem drevju in njivah ob gozdu ne bo prevelike škode. Vse vesta koliko je v grmovju fazanov, koliko zajcev, lisic, koliko je v gozdu srnjadi, jelenjadi, jazbecev in divjih prašičev ...

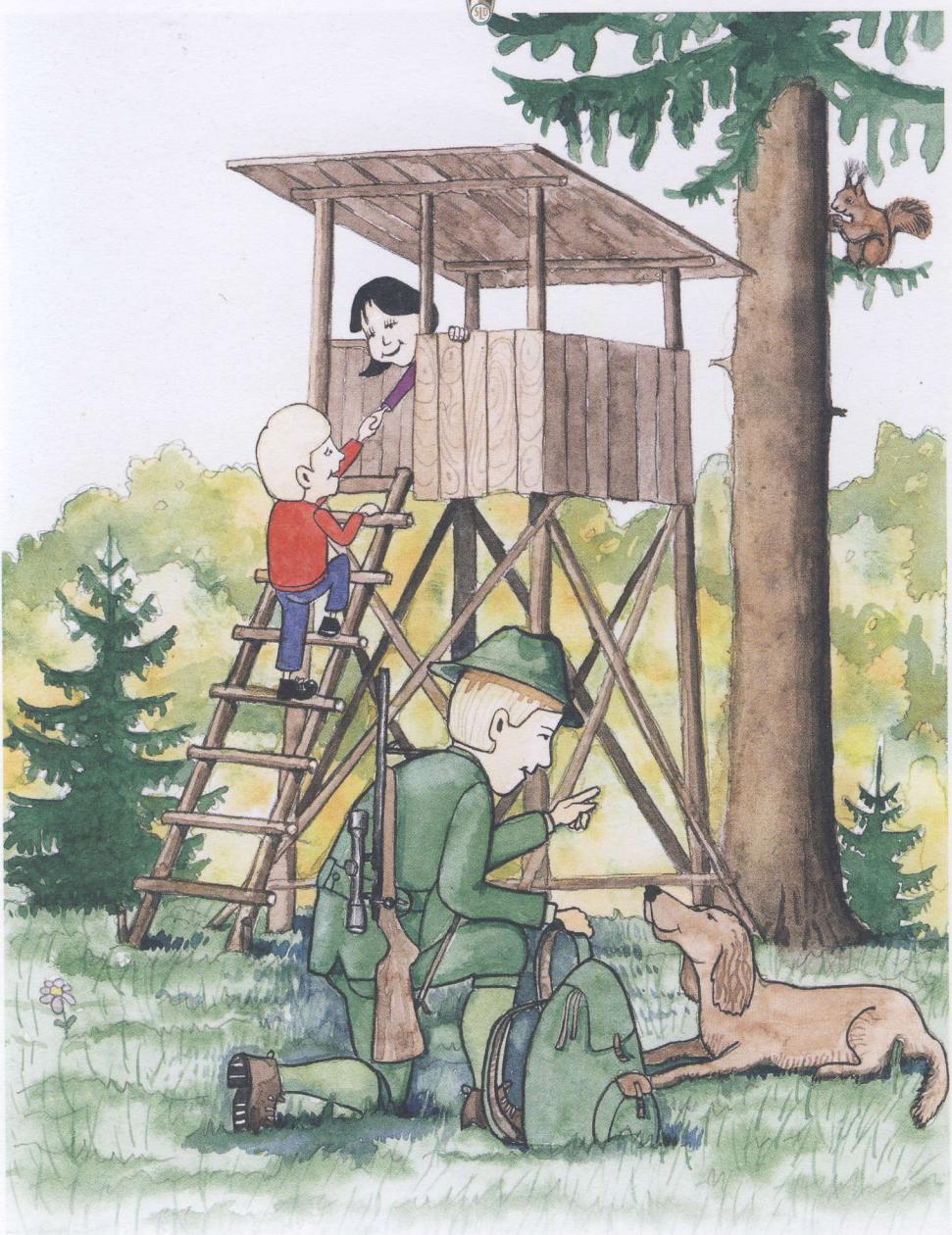
Vsako leto lovci in gozdarji naredijo načrt. V njem natančno določijo, koliko divjadi in katero je treba odvzeti iz gozda.

V gozdu je prostora samo za določeno število divjadi. Tudi kmet lahko redi le toliko živali, kolikor ima prostora v hlevu in krme na travnikih. Zato morajo lovci odstreliti toliko divjadi, da je njihovo število vsako leto približno enako. Če tako gospodarimo, je v gozdu za vse dovolj hrane, mlado drevje pa ni preveč poškodovano.

Ko se zgodaj zjutraj lovec Janko, Maja in Marko in tudi lovski pes Capi odpravijo iz lovske koče, je še tema. Na srečo sveti luna in Maja in Marko se ne spotikata ob koreninah in kamnih na gozdni poti. Če kdo misli, da je ponoči v gozdu tiho in mirno, da vse živali spijo, se moti. Lisice, jazbeci, sove, netopirji – vsi ti lovijo ponoči. Tudi polhi in gozdne miške se hranijo ponoči. Tema jih skriva na njihovih nočnih pochodih.

Prvi sončni žarki pozgečkajo Majin nos, da močno kihne. »Oh, upam, da nisem prestrašila živali!« zaskrbljeno zašepeta.
Lovec Janko ukaže svojemu Capiju: »Prostor!«
Pes takoj uboga in se uleže ...

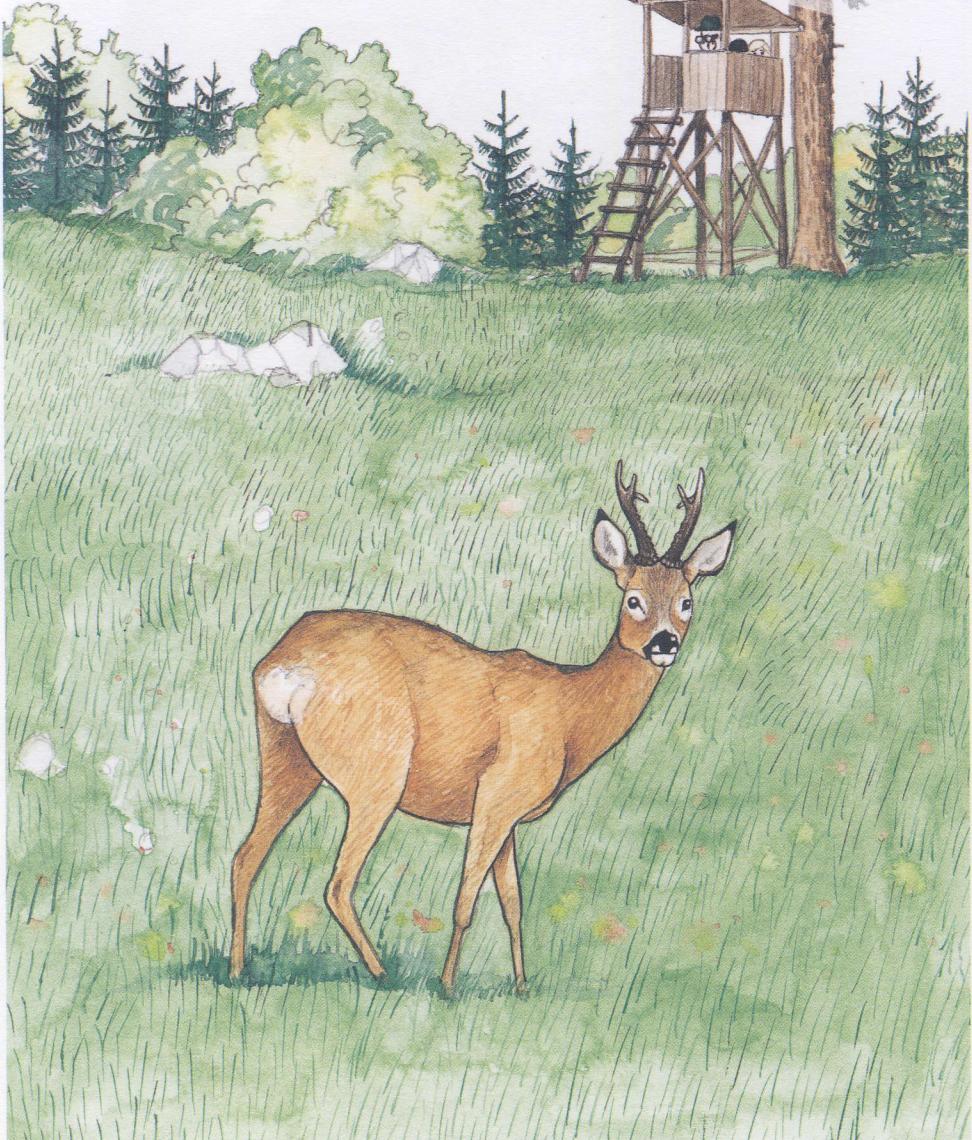
»Vidita srnjaka?« zašepeta lovec Janko in previdno pokaže na jaso.

Otroka razburjeno pokimata.

»Zakaj ne streljaš!« nestrpno vpraša Marko.

»Veš, Marko, ta srnjak je mlad, zdrav in močan. Komaj dobro je začel živeti. Takih pravi lovci ne streljam,« potiho razloži lovec.

Potem pokaže na drugo stran jase: »Glejta srno z mladičkom! Če bi uplenil mamo, mladiček ne bi preživel. Bodimo tiho! Opazujmo, kako v travi iščejo izbrane zeli.«

Ob robu jase se previdno pokaže še en srnjak! Lovec Janko ga dolgo opazuje z daljnogledom.

»Ta je zelo star,« ga oceni. »Zrel je za odstrel ...«
Potem počasi seže po puški.

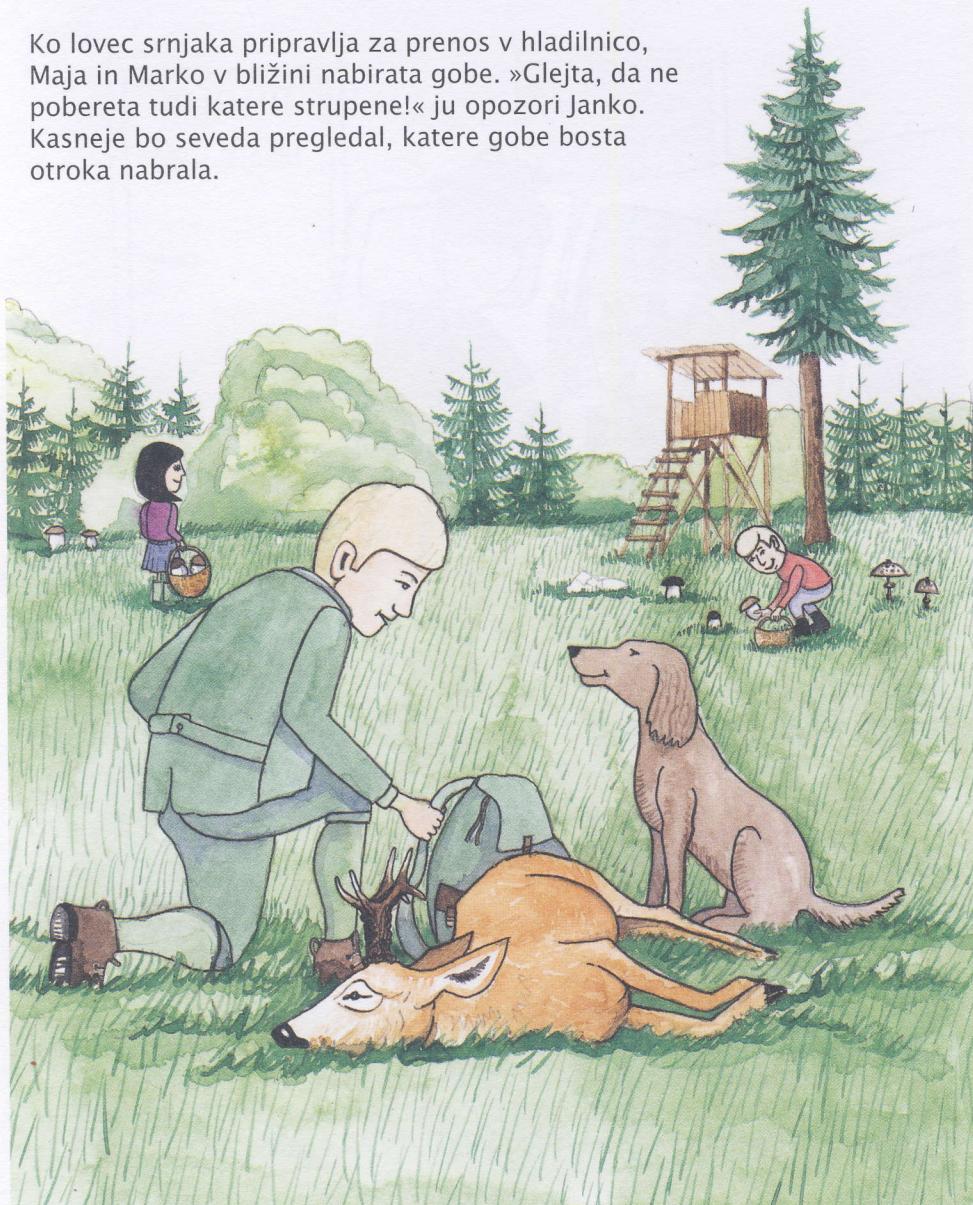
Marko napeto opazuje, Maja pa si zatisne ušesa.

Lovec Janko je dobro pomeril. Srnjak je padel na mestu in se ni mučil. Maja, Marko in lovec še malo počakajo, potem počasi zlezejo s preže in gredo do srnjaka. Stojijo ob njem in ga gledajo. Lovec na bližnji smrekici odlomi dve vejici. Eno potisne srnjaku v gobček.

»To je zadnji grizljaj,« razloži Maju in Marku.

Drugo vejico si zatakne na desno stran lovskega klobuka.

Ko lovec srnjaka pripravlja za prenos v hladilnico, Maja in Marko v bližini nabirata gobe. »Glejta, da ne pobereta tudi katere strupene!« ju opozori Janko. Kasneje bo seveda pregledal, katere gobe bosta otroka nabrala.

»Zdaj bomo srnjaka odnesli v hladilnico!« pove lovec Maji in Janku. »Ponj bo prišel gostilničar Pepi. Meso divjačine je zelo zdravo, saj prihaja naravnost iz narave. Z denarjem, ki ga bomo dobili za meso, bomo lovci kupili krmo, da bomo pozimi lahko krmili divjad,« razlaga lovec Janko.

Čez dan ali dva sta Maja in Marko doma doživel slastno presenečenje. Mama je pripravila dobro kosilo. Povabila je učitelja, lovca Janka, Tomija in gozdarja.

»Hm, kako diši ta srnjačja pečenka v gobovi omaki!« se Tomiju cedijo sline.

»Seveda,« skoraj hkrati rečeta Maja in Marko, »saj sva gobe nabrała midva!«

Kosilo jim tekne in vsi so veseli in zadovoljni.

Maja in Marko
Z LOVCEM NA LOVU

Izdala Lovska zveza Slovenije

Komisija Mladi in lovstvo

Zanju: mag. Lado Bradač

Naklada : 15 000 izvodov

Besedilo pripredil in uredil Franc Černigoj

Ilustracije: Aleš Pičulin

Lektorirala: Marjetka Šivic

Tisk: Orbis print d.o.o. Ljubljana

Lovska zveza *Slovenije*